

GESCHILLENCOMMISSIE
ADVOCATUUR

De uitspraak is bewerkt door Germ Kemper, advocaat te Amsterdam. De bewerking houdt in dat sommige details zijn weggelaten en andere gewijzigd, en ook her en der enige uitweidingen – in het bijzonder waar het gaat om het weergeven van het standpunt van de cliënt of de advocaat – zijn weggelaten.

BINDEND ADVIES GESCHILLENCOMMISSIE ADVOCATUUR

D.D. 25 SEPTEMBER 2003

ADV-Do3 0032

(Mrs. Warner- Gorter, Schop en Barge-Coebergh)

De advocaat die onvoldoende rekening houdt met de mogelijkheid dat een hoger griffierecht dan hij verwacht in rekening wordt gebracht kan onder omstandigheden gehouden zijn de daaruit voortvloeiende meerkosten voor eigen rekening te nemen.

Onderwerp van het geschil

De advocaat heeft, voor een door hem gevoerd kort geding, aan zijn cliënt € 193 in rekening gebracht als vast recht. Nadien wordt het griffierecht bepaald op € 3.632, tegen welke vaststelling de advocaat vergeefs verzet instelt. De cliënt weigert het daarop betrekking hebbende gedeelte van de nieuwe declaratie te betalen, waarbij hij als reden aanvoert dat de advocaat, door de wijze waarop het petitum van de dagvaarding was geredigeerd en op grond waarvan het griffierecht op € 3.632 werd gesteld, een beroepsfout heeft gemaakt.

De advocaat verweert zich onder meer door te stellen dat hij geenszins gegarandeerd zou hebben dat het griffierecht niet meer dan € 193 zou gaan bedragen, terwijl bovendien de beslissing van de rechtbank tot handhaving van het nadien in rekening gebrachte griffierecht gebaseerd is op een voor discussie vatbare interpretatie van de toepasselijke voorschriften. Hij verwijst in dat verband naar een brief van de sectormanager civiel recht van de rechtbank waaruit zou blijken dat met regelmaat discussies ontstaan over de vaststelling van de hoogte van het verschuldigde griffierecht.

Beoordeling van het geschil

De commissie is van oordeel dat van een redelijk bekwame en redelijk handelende advocaat mag worden verwacht dat hij mede met het oog op de vaststelling van de hoogte van het griffierecht bij het opstellen van het petitum van een (kort geding)dagvaarding de grootst mogelijke zorgvuldigheid in acht neemt. Naar het oordeel van de commissie had de advocaat erop bedacht moeten en kunnen zijn dat de wijze waarop hij het petitum heeft geredigeerd ertoe zou leiden dat het vast recht zou worden vastgesteld op een percentage van de door hem in het petitum genoemde geldsom.

Bovendien stelt de commissie vast dat de advocaat in woord en geschrift bij de cliënt de indruk heeft gewekt dat het griffierecht niet meer zou bedragen dan € 193. De commissie is van oordeel dat de cliënt ervan uit mocht gaan dat de advocaat, handelend in de uitoefening

van zijn beroep, juiste en volledige informatie hierover verschaft en dat de cliënt er derhalve op mocht vertrouwen dat het griffierecht niet hoger zou uitvallen dan voornoemd bedrag. De commissie merkt in dit verband op dat ter zitting is gebleken dat de advocaat ook niet aan de cliënt heeft gemeld dat het griffierecht hoger zou kunnen uitvallen. Reeds om die reden heeft de hoogte van het griffierecht ook geen rol kunnen spelen bij de overweging van de cliënt om al dan niet een kortgedingprocedure op te starten.

Ook het verweer van de advocaat dat de griffie het vast recht eerst achteraf vaststelt, acht de commissie onvoldoende steekhoudend. De cliënt had hier in het licht van vorenstaande overwegingen immers ook niet bedacht op behoeven te zijn. Voorts is de commissie van oordeel dat de verwijzing van de advocaat naar het schrijven van de sectormanager civielrecht van de rechtbank geen hout snijdt. De in dit schrijven genoemde situaties zien op verwijten die in het algemeen vanuit de advocatuur worden gemaakt over de vaststelling van het door de griffie in rekening gebrachte vast recht en niet op aan de onderhavige zaak identieke gevallen.

Het vorenstaande overziend komt de commissie tot de conclusie dat er sprake is van een zodanige nalatigheid van de zijde van de advocaat dat hij – al zijn goede bedoelingen ten spijt – de gevolgen van deze nalatigheid niet in redelijkheid op de cliënt kan afwentelen maar deze geheel voor zijn risico en rekening komen.

Op grond van het voorgaande is de commissie dan ook van oordeel dat de klacht gegrond is.

Beslissing

De commissie vermindert de declaraties die de advocaat voor het verrichten van zijn diensten bij de cliënt in rekening heeft gebracht in die zin dat een bedrag van € 3.439 als niet-verschuldigd wordt aangemerkt.

Bovendien dient de advocaat overeenkomstig het reglement van de commissie een bedrag van € 45 aan de cliënt te vergoeden ter zake van de administratiekosten.

Overeenkomstig het reglement van de commissie is de advocaat aan de commissie als bijdrage in de behandelingskosten van het geschil een bedrag van € 115 verschuldigd.

Noot

Uit de beslissing zelf blijkt dat niet, maar uit de omstandigheid dat over de vraag wie moest opkomen voor het aanzienlijk hoger uitgeval-

len griffierecht een geschil ontstond, mag worden afgeleid dat het kort geding waarmee het allemaal mee begon door de eiser is verloren. Bij winst immers had de vordering op het bord van de gedaagde gelegen.

De Geschillencommissie hecht er blijkens de beslissing betekenis aan dat de advocaat voorafgaand aan het kort geding de indruk had gewekt dat het griffierecht niet meer dan € 193 zou bedragen. Daarmee wordt de casus gereduceerd tot een eigenlijk heel gewone: een opdrachtnemer die zich in zijn offerte vergist en de door derden in rekening te brengen kosten te laag inschat zal bij een onwillige opdrachtgever óók geen verhaal kunnen halen. Het zou spannender worden wanneer de te verwachten omvang van het griffierecht in het geheel niet aan de orde was geweest op het moment dat over het al dan niet aanvangen van een kort geding de beslissing werd genomen. In dat geval zou het niet zonder meer vanzelf spreken dat de advocaat alles wat boven het minimum-griffierecht uitstijgt zou moeten bijpassen. Van gewicht wordt het dan welke indicatie van de kosten de advocaat heeft gegeven en het zal zeker uitmaken of het griffierecht een substantieel deel van die kosten vertegenwoordigt of niet. Opmerking verdient dan ook dat de Geschillencommissie van oordeel is dat de advocaat, bij het redigeren van het petitum, mede acht dient te slaan op de aan de hand van dat petitum nader te bepalen griffie-

rechten. Uit het bindend advies valt niet op te maken welke alternatieven beschikbaar waren en in de praktijk zal het ook niet vaak voorkomen dat voor de eiser hetzelfde resultaat zou kunnen worden bereikt met een andere inkleding. Dat neemt niet weg dat het een zinvolle aansporing aan de advocaat is om, juist wanneer de gedachte rijst dat een kort geding moet worden gevoerd, zich te realiseren dat het griffierecht aan de hoogte van de vordering wordt gerelateerd en er aanzienlijke financiële consequenties kunnen zijn.

De advocaat voerde ook nog aan dat hij zijn cliënt reeds was tegemoetgekomen door een afwijkend tarief te hanteren, het in rekening gebrachte honorarium sterk te matigen en in te stemmen met een betalingsregeling. In de uiteindelijke beslissing wordt aan dat verweer geen aandacht besteed, wellicht omdat het niet nader is toegelicht of uitgewerkt. Het lijkt in elk geval aanbeveling te verdienen om, wanneer men tot matiging besluit, daar op te wijzen in de declaratie zelf of in de brief waarmee deze wordt aangeboden en wellicht zelfs uitdrukkelijk te vermelden dat de declaratie herzien mag worden indien de cliënt niet gehouden blijkt tot vergoeding van de in de declaratie opgenomen kosten. Wie daarvoor terugschrikt, omdat dat 'de kat op het spek binden' is, loopt het risico dat hij met de kosten blijft zitten en ook nog een lager honorarium ontvangt dan waarop hij in redelijkheid aanspraak kan maken.

Disciplinaire beslissingen

- Alle disciplinaire beslissingen die sinds 1986 in het *Advocatenblad* zijn gepubliceerd zijn ook te vinden op www.advocatenorde.nl en *BalieNet*
- Publicatie in deze rubriek geschiedt door de *Commissie Disciplinaire Rechtspraak*, bestaande uit mr. J.C.P. Ekering, mr. H.J.A. Knijff, mr. I.E.M. Sutorius mr. G.J. Kemper en mr. C.H.B. Winters.

OVERSCHRIJVEN VAN CONCEPT VAN EEN ANDER

Raad van Discipline Amsterdam, 17 juni 2002

(*mrs. De Groot, Van den Biesen, Klaver, Karsten en Romijn*)

Het zonder toestemming overschrijven van een door een andere advocaat opgestelde conceptdagvaarding is tuchtrechtelijk verwijtbaar.

- *Advocatenwet artikel 46 (2.1 Wat in het algemeen niet betaamt; 6 Tuchtprocesrecht)*
- *Gedragsregel 1*

Feiten

Klaagster, een vereniging van effectenbezitters, heeft tijdens een persconferentie bekendgemaakt ten behoeve van een groep van ruim 10.000 gedupeerde beleggers een actie te zullen starten in verband met de mislukte beursintroductie van een onderneming. Tussen klaagster en mr. X, die eveneens een groep van gedupeerde beleggers vertegenwoordigt, is

contact geweest over de door klaagster te entameren actie. Dit heeft echter niet geleid tot enige vorm van samenwerking. Aanvankelijk is klaagster in haar actie bijgestaan door mr. Y. Kort nadat de betrekking tussen klaagster en mr. Y tot een einde is gekomen heeft mr. Y telefonisch contact gehad met mr. X over de door mr. X uit te brengen dagvaarding. Mr. X heeft in dat gesprek verzocht om toezending van de door mr. Y ten behoeve van klaagster opgestelde conceptdagvaarding. Mr. Y heeft mr. X vervolgens de conceptdagvaarding ter vertrouwelijke kennisname toegezonden, zonder klaagster hierover te informeren en zonder dat klaagster met de toezending had ingestemd. Kort nadien is klaagster gebleken dat de inhoud van de door mr. X opgestelde en uitgebrachte dagvaarding in grote mate overeenstemt met de inhoud van het concept dat door mr. Y was opgesteld. Klaagster noch mr. Y heeft mr. X toestemming gegeven de inhoud van het concept of delen daarvan, over te nemen.

Prof. A heeft op verzoek van klaagster onderzocht of de dagvaarding van mr. X kan worden aangemerkt als nabootsing in de zin van de auteurswet. Prof. A komt in zijn advies tot het oordeel dat er sprake is van

een gedeeltelijke bewerking of nabootsing in gewijzigde vorm, die niet als een nieuw, oorspronkelijk werk moet worden aangemerkt.

Mr. X en zijn kantoorgenoot hebben, ook publiekelijk, ontkend dat de inhoud van de door mr. X opgestelde dagvaarding (gedeeltelijk) is ontleend aan het concept dat door mr. Y was opgesteld.

Ontvankelijkheid

Mr. X heeft zich op het standpunt gesteld dat klagster niet-ontvankelijk is in haar klacht, nu zij haar klacht heeft gebaseerd op het bestaan van een inbreuk op haar auteursrecht terwijl zij niet de auteur is van de conceptdagvaarding en er evenmin sprake is van een auteursrecht op processtukken.

Klagster heeft zich tegenover dit verweer erop beroepen dat zij een rechtstreeks belang heeft bij haar klacht omdat het handelen van mr. X in strijd is met Gedragsregel 1, die mr. X ook jegens klagster in acht behoorde te nemen en omdat het handelen van mr. X ertoe heeft geleid dat het vertrouwen van klagster in de advocatuur ernstig is beschaamd. Voorts heeft klagster zich erop beroepen, dat zij zelf intensief heeft meegewerkt aan de totstandkoming van het concept. Daarbij heeft zij geput uit haar kennis en ervaring op het gebied van collectieve acties, beursintroductions, haar inschatting dat het beursleven van de betreffende onderneming van korte duur zou zijn en de door haar tijdens aandeelhoudersvergaderingen verkregen informatie. Bovendien heeft klagster met het oog op de totstandkoming van het concept met haar advocaat intensieve strategiebesprekingen gevoerd. Ook heeft klagster zelfstandig onderzoek gedaan naar de tekortkomingen en misleidende mededelingen in het prospectus en in overige berichtgeving en voorts naar allerlei gegevens van feitelijke aard. Daarbij heeft zij zich bediend van het haar ter beschikking staande netwerk van relaties. Deze en andere vertrouwelijke informatie is benut bij de totstandkoming van het concept. Ten slotte heeft klagster haar advocaat betaald voor het tot stand brengen van het concept, dat naar zij stelt mr. X voor een belangrijk deel woordelijk heeft overgenomen, terwijl hij daarvoor geen toestemming van klagster of haar advocaat had.

Gelet op hetgeen klagster ten aanzien van haar belang heeft gesteld kan in het midden blijven of hier sprake is van een auteursrechtelijke inbreuk in de eigenlijke zin van het woord. Het voorgaande brengt met zich dat klagster een toereikend belang heeft bij en daarmee ontvankelijk is in haar klacht.

Daarbij neemt de raad tevens in aanmerking, dat reeds uit de eigen stellingen van mr. X blijkt dat klagster hem als een concurrent beschouwde en dat in hun onderlinge contacten sprake was van een zekere mate van animositeit. Mr. X heeft in dit verband immers gesteld dat klagster, althans één van haar bestuursleden, niet wenste te aanvaarden dat een grote groep van beleggers er de voorkeur aan gaf zich door mr. X te laten vertegenwoordigen en dat dit bestuurslid sindsdien geen gelegenheid voorbij liet gaan zich laatdunkend uit te laten over het optreden van mr. X. Ook heeft mr. X gesteld dat klagster, althans één van haar bestuursleden, op geen enkele wijze (meer) met mr. X wilde samenwerken en dat dit bestuurslid elke vorm van samenwerking tussen mr. X en mr. Y verhinderde.

Overwegingen van de raad

De raad is van oordeel dat gelet op het rapport, dat op verzoek van klagster door prof. A is opgesteld en dat door mr. X onvoldoende gemotiveerd is bestreden, in voldoende mate is komen vast te staan, dat mr. X, terwijl hij daarvoor geen toestemming van klagster of haar advocaat had, de inhoud van de door hem opgestelde dagvaarding in belangrijke mate woordelijk heeft ontleend aan de conceptdagvaarding die mr. Y in opdracht van klagster heeft opgesteld en die mr. Y hem 'ter vertrouwelijke kennisneming' had toegestuurd.

Uit hetgeen de raad hiervoor heeft overwogen volgt de gegrondheid van de klacht. De raad is van oordeel dat mr. X gehandeld heeft in strijd met hetgeen een behoorlijk advocaat betaamt, doordat mr. X zonder toestemming van klagster en/of haar advocaat, bij het opstellen van zijn dagvaarding belangrijke delen woordelijk heeft overgeschreven uit de conceptdagvaarding die mr. Y in opdracht van klagster had opgesteld en die mr. X ter vertrouwelijke kennisneming was toegestuurd terwijl mr. X zich ervan bewust was dat mr. Y op dat moment niet langer optrad als advocaat van klagster en klagster onder geen beding bereid was met mr. X samen te werken en hem beschouwde als haar concurrent.

Daarbij neemt de raad voorts in aanmerking dat mr. X, gelet op de aandacht van de media voor de door hem en door klagster te entameren acties, zich bewust had behoren te zijn van de (mogelijk) nadelige consequenties van zijn handelen voor klagster.

Volgt

- verklaart de klacht gegrond;
- legt aan mr. X op de maatregel van een enkele waarschuwing.

ONNODIG KRENKENDE KWALIFICATIES

*Raad van Discipline 's-Gravenhage, 2 september 2002
(mrs. Holtrop, Claassen, Eschauzier, Grootveld, Van Nispen tot Sevenaer)*

De advocaat dient zich in zijn processtukken te onthouden van onnodig krenkende kwalificaties over zijn wederpartij. Dat hij aldus lucht wenst te geven aan het ernstige gevoel van onbehagen van zijn cliënten over de handelwijze van de wederpartij verontschuldigt hem niet.

- *Advocatenwet artikel 46 (3.3.1 Grievende uitlatingen)*
- *Gedragsregel 31*

Feiten

A en B zijn belastingadviseur. Zij maken deel uit van C, een maatschap van accountants en belastingadviseurs. Mr. X staat een groep van personen en vennootschappen bij in hun geschil met C. Onder meer wordt een klacht ingediend tegen A en B bij de Raad van Tucht van de Nederlandse Federatie van Belastingadviseurs. De klacht wordt op één onderdeel tegen B gegrond verklaard en er wordt een berisping opgelegd. De Raad van Beroep van de Nederlandse Federatie van Belastingadviseurs vernietigt naar aanleiding van het door B ingestelde hoger beroep die uitspraak. Tegelijkertijd voert mr. X een procedure tot schadevergoeding tegen A. De vordering wordt door de rechtbank afgewezen waartegen mr. X beroep instelt. Zowel in de memorie van grieven in dat hoger beroep als in de bij de Raad van Beroep van de Nederlandse Federatie van

Belastingadviseurs ingediende memorie van antwoord schrijft mr. X onder meer:

‘Zelden hebben belastingadviseurs zo hun positie misbruikt als beklaagden in het onderhavige geval hebben gedaan.’

‘Door de belangen van een grotere cliënt te laten prevaleren liet C zich op een schandelijke wijze leiden door haar eigen (financiële) belangen.’

‘Op het handelen en de misslagen van A en B zijn de meest afkeurende en negatieve kwalificaties van toepassing: schrijnend, doortrapt, vilein, kras, onbetrouwbaar, achterbaks, verwerpelijik en dergelijke. Juridisch geformuleerd: notoir onrechtmatig.’

De klacht houdt in dat mr. X zich in deze stukken nodeloos grievend ten opzichte van klagers heeft uitgelaten.

Overwegingen van de raad

Uit de memorie van antwoord en de memorie van grieven blijkt dat mr. X daarin omstandig heeft uiteengezet waarom de gedragingen van klagers in de ogen van zijn cliënten ongeoorloofd zijn. Mr. X heeft zich daarbij herhaaldelijk in krachtige bewoordingen uitgelaten. Mr. X heeft de aanklagers verweten gedragingen, juridisch geformuleerd, als notoir onrechtmatig aangemerkt. Door onder de genoemde omstandigheden in de memories de niet-juridische kwalificaties te bezigen, die hiervoor zijn geciteerd, heeft mr. X onnodig krenkende kwalificaties toegevoegd aan zijn voormelde uiteenzetting. De raad oordeelt dat de gebezigde bewoordingen, zowel op zich beschouwd als in onderlinge samenhang bezien, onnodig grievend jegens klagers zijn. Door zich aldus uit te laten heeft mr. X zich niet gedragen zoals een behoorlijk advocaat betaamt. Daaraan doet niet af de uitzonderlijke laakbaarheid die volgens mr. X in de gedragingen van klagers is gelegen. De wens van mr. X om aan het ernstig gevoel van onbehagen van zijn cliënten over de handelwijze van klagers op deze wijze lucht te geven verontschuldigt hem niet. Integendeel, van hem als advocaat mag worden verlangd – al was het maar ter wille van de effectiviteit van zijn betoog – dat hij zich zakelijk uitdrukt en zich op dit punt niet laat leiden door wat zijn cliënten graag lezen of horen. De klacht is derhalve gegrond.

ONZORGVULDIG HANDELEN VAN DEKEN

Hof van Discipline, 20 september 2002; no. 3516
(*mrs. Peepkorn, Boumans, Paulussen, De Kok en Creutzberg*)

Raad van Discipline Leeuwarden, 26 oktober 2001
(*mrs. van Riessen, de Groot, Van Hartingsveld, Hemmes en Vogelsang*)

Onzorgvuldig handelen van een deken. Beleidsvrijheid bij het doorzenden van klachten naar de Raad van Discipline. Communicatie met de klager.

– *Advocatenwet artikel 46 (6 Tuchtprocesrecht), art. 46c en 46d*

Feiten

De klager had een geschil met zijn advocaat mr. Y over de behandeling van de zaak en over de omvang van de declaraties.

Tijdens de begroting van die declaraties heeft de klager een klacht

tegen mr. Y ingediend. Kort nadien verzocht hij de deken om zijn klacht door te zenden aan de Raad van Discipline.

Op 14 april liet de deken aan de klager en mr. Y weten dat hij de klachtzaak voor inzending naar de Raad van Discipline gereed zou maken. Op 8 september gaf de Raad van Toezicht een beslissing in de begrotingszaak. Op 18 september zond de deken, nadat de klager hem daarover had opgebeld, het klachtdossier naar de Raad van Discipline. Bij brief van 19 september aan de deken maakte de klager nog enkele opmerkingen die hij van belang achtte voor de klachtzaak. Hij schreef aan te nemen dat de deken die opmerkingen ter kennis van de raad zou brengen. Op deze brief heeft de deken niet gereageerd, en evenmin op een rappel van de klager d.d. 2 oktober.

De klager diende daarop een klacht tegen de deken in, bestaande uit zes onderdelen. In het navolgende blijven buiten beschouwing die onderdelen die zowel door de raad als door het hof ongegrond werden bevonden.

Overwegingen raad

Het verwijt dat de deken de klacht niet tijdig bij de Raad van Discipline heeft ingediend, treft naar het oordeel van de raad geen doel. Bij brief van 14 april heeft de deken partijen laten weten dat hij het dossier gereed zou maken voor verzending naar de raad. Hij heeft daarmee echter gewacht tot omstreeks half september. Als reden daarvoor heeft de deken opgegeven dat de begrotingsprocedure nog liep, althans nog niet volledig was afgerond, en dat hij de uitkomst daarvan wilde afwachten omdat hij hoopte dat, als het financiële geschil tussen partijen zou kunnen worden opgelost, dit ook tot de oplossing van de klacht zou kunnen leiden. Na klagers telefoontje van begin september heeft hij het dossier onverwijld naar de raad doorgestuurd.

Het behoorde naar het oordeel van de raad tot de beleidsvrijheid van de deken, als hij op een bepaald moment tot de conclusie komt, dat het beter is te wachten met het inzenden van het klachtdossier naar de Raad van Discipline. Het ware echter beter geweest als de deken dit aan de klager zou hebben medegedeeld. Deze omissie is evenwel niet zodanig ernstig dat hierop tuchtrechtelijk moet worden gereageerd.

De deken heeft erkend dat hij naar aanleiding van de ontvangst van de brief d.d. 19 september van de klager niet heeft gereageerd. Hij meende dat de beantwoording daarvan niet nodig was, nu hij het onderzoek naar de klacht had beëindigd en de stukken aan de raad had doen toekomen. De raad is met de deken van oordeel, dat op het moment dat hij het onderzoek afsloot zijn werkzaamheden als deken waren geëindigd. Dit neemt echter niet weg dat de deken er beter aan zou hebben gedaan de klager daarop te wijzen. Het feit dat de deken zulks heeft verzuimd levert niet een zodanige verwaarlozing van zijn taak op, dat hij daarmee het vertrouwen in de advocatuur heeft geschaad.

Volgt

Ongegrondverklaring van de(ze) klacht(onderdelen).

Overwegingen hof

Met de raad neemt het hof tot uitgangspunt dat het optreden van een deken als zodanig niet onder tuchtrechtelijke controle staat, tenzij de deken bij het uitoefenen van zijn functie zijn taak zodanig heeft verwaar-

Disciplinaire beslissingen

loosd of zich in die hoedanigheid zodanig heeft misdragen, dat hij geacht moet worden zich te hebben schuldig gemaakt aan een handelen of nalaten dat een behoorlijk advocaat niet betaamt.

Anders echter dan de raad, is het hof van oordeel dat de deken zodanig onzorgvuldig heeft gehandeld, dat hem een tuchtrechtelijk verwijt treft. Het hof is van oordeel dat de deken tuchtrechtelijk verwijtbaar heeft gehandeld door, nadat het door hem ingestelde onderzoek was afgerond, met het doorzenden van het klachtdossier meer dan vijf maanden te wachten, met als reden dat hij hoopte dat de begroting van de declaraties van mr. Y ook tot een oplossing van de klacht zou kunnen leiden, zonder de klager daarvan in kennis te stellen.

Wanneer de deken om beleidsmatige redenen wilde wachten met het toezenden van het klachtdossier aan de Raad van Discipline, had het op zijn weg gelegen de klager daarover in te lichten. Door de klager in het ongewisse te laten heeft de deken niet in overeenstemming gehandeld met de hem in de Advocatenwet opgedragen taak in het kader van de tuchtrechtspraak. Het hof wijst daarbij mede op het bepaalde in artikel 46 d, lid 3, van de Advocatenwet en het feit dat de klager bij brief van 5 maart uitdrukkelijk verzocht de klacht door te zenden aan de Raad van Discipline, en voorts op het feit dat de deken in de gewraakte periode feitelijk geen enkele poging heeft ondernomen de klacht in der minne te schikken.

Ten aanzien van het niet-beantwoorden door de deken van de brief van de klager van 19 september en het evenmin voldoen aan het in die brief

gedane verzoek om de opmerkingen van de klager aan de Raad van Discipline toe te zenden, waarbij de deken als reden heeft opgegeven, van mening te zijn dat zijn werkzaamheden als deken waren geëindigd, nu hij het onderzoek naar de klacht had beëindigd en de stukken al aan de raad had doen toekomen, is het hof van oordeel dat de deken de klager niet voldoende behulpzaam is geweest. Wat er zij van het betoog dat de deken zijn taak als zodanig had beëindigd door de stukken aan de Raad van Discipline te zenden, het lag op de weg van de deken hetzij te voldoen aan het uitdrukkelijk verzoek van de klager om het gestelde in zijn brief van 19 september nog onder de aandacht van de raad te brengen, hetzij de klager in antwoord op die brief te berichten dat hij aan zijn verzoek geen gevolg zou geven.

Het hof moet oordelen dat de deken de klacht van de klager tegen mr. Y niet heeft behandeld op een wijze die van hem, in aanmerking genomen het bepaalde in artikel 46 c en artikel 46 d van de Advocatenwet, mocht worden verwacht en aldus in strijd heeft gehandeld met artikel 46 van de Advocatenwet.

Het hof acht, alle feiten en omstandigheden overziende, geen reden aanwezig de deken een maatregel op te leggen. In het bijzonder is niet gebleken dat de klager enig ander nadeel heeft ondervonden dan vertraging bij de behandeling van zijn klacht.

Volgt

Vernietiging van de beslissing van de raad voorzover deze klachtonderdelen ongegrond zijn verklaard. ●

(advertentie)

De feiten onder uw pleidooi.

Onafhankelijk accountantsonderzoek naar feiten en omstandigheden? Bel Peter Schimmel van Ernst & Young Integrity Services & Investigations op (070) 441 21 20 of mail naar peter.schimmel@nl.ey.com

ERNST & YOUNG
Quality In Everything We Do

BENEFICIAL

Arbeidsjurist, met klantenbestand (met name werkgevers in het middenbedrijf) zoekt

PATROON (m/v)
in het arrondissement Amsterdam

voor (kosten)maatschap

Beneficial
Postbus 58105
1020 MC Amsterdam

Tel: 020-6310602
Fax: 020-6319409
E-mail: info@beneficial.nl

externe begeleiding

stagebegeleiding

Mr A.C. Oberman heeft besloten haar advocatenpraktijk te verwisselen voor de externe begeleiding en coaching van stagiaires en medewerkers. Als ervaren advocaat wil zij jonge advocaten, naast de opleiding die het kantoor hen biedt, de aandacht geven die het mogelijk maakt een gefundeerde conclusie te bereiken over hun plaats binnen de advocatuur.

Oberman is advocaat sinds 1982 en heeft zich haar toezicht op de advocatuur gericht op juridisch, geschiedkundig en filosofisch.

W.A. BACHMEIJER & CO
1072 XN AMSTERDAM
020 673 72 60
020 673 02 95
acoberman@wabachmeijer.nl